

O cárcere precipitado

Xosé Manuel Eyré

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

EYRÉ, XOSÉ MANUEL (2011 [2010]). “O cárcere precipitado”. *A Nosa Terra*: 1329 (25 de marzo), 28. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/168>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

EYRÉ, XOSÉ MANUEL (2010). “O cárcere precipitado”. *A Nosa Terra*: 1329 (25 de marzo), 28.

* Edición dispoñíbel desde o 3 de marzo de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

O cárcere precipitado

Acusación

Autoría: Xiana Arias Rego.

Edita: Galaxia.

Acusación de Xiana Arias Rego garda moitas concomitancias con *A crise irredutible* de Alberte Momán, comentado hai pouco. Por riba dos discursos de xénero hai unha fonda preocupación que os une: a sensación de estar atrapado, de ser vítima dunha situación de parálise na que se confrontan por unha parte a necesidade de ser consciente dos pasos que se dan e, por outra, o inconsciente deixarse levar polo *carpe diem*.

O primeiro que se le é unha colaxe con textos de Roque Dalton, Roberto Bolaño, The Velvet Undergroug “e o mundo dos furados de María Mariño”. Logo desta montaxe vén o poema de cabeceira e un percibe xa que o que segue non é ningún capricho de nena obediente senón todo o contrario, “unha calor enferma / que o precipita todo” (p. 9). Imos, polo tanto, asistir á lectura dunha convulsión interna, informe e voraz.

Ben logo nos decataremos dun efecto propio deste tipo de poesía vangardista, moi acusado na poeta da Fonsagrada. Referímonos ao feito de que os poemas esixan unha lectura continuada, non fragmentada. O libro tampouco é un catálogo de acusacións, porque imos constatar que unha mesma acusación é posíbel desde diferentes perspectivas.

O título da primeira parte,

Xiana Arias.

“Cepelín”, confirma a necesidade desa lectura solidaria. Os poemas non son como as nubes, nin moito menos están preto, os poemas son o ceo, a viaxe. A perplexidade e a indignación, constantes nesta primeira parte, regresan con máis decisión ao pasado, preguntándose se aínda é posíbel a reconstrución (quérese dicir, a esperanza), mentres se expón a rabia dunha vida desnortada e a incompletude conseguinte, mentres se pregunta canto durará a condena á banalización que herdamos e na que nos recoñecemos.

A dialéctica entre consumir o tempo ou vivir, ese eixo, segue, obviamente, manténdose na segunda parte ou acusación, de título “Greenlandia”. Nótase agora, iso si, que os poemas tenden a ter referentes, tenden máis ao presente. Iniciase coa mástatación da inercia vital e segue co azar, as consecuencias do paso do tempo, os presentimentos, a desorientación, a imposibilidade de que os humanos nos coñezamos. A in-

consciencia da vida, esa condena eterna da que non se dá escapado.

A terceira parte, “Allo”, comeza con esa decisión, ese acto que non evita a inseguraza, nin a incomunicación, nin o medo. Esa sensación de estar sempre no lugar equivoc-

do deriva no retrato da insatisfacción vital. A rebeldía tampouco serve, nin a memoria do corpo que tamén doe malia sorprenden. A tradición é un ameazante obstáculo. Nin sequera a inocencia salva do sentimento de culpabilidade. Definitivamente, ten que haber algo máis.

Formalmente é unha poesía sinxela.

Son poemas breves e contundentes, malia a súa incompletude, esa que tamén os fai tan solidarios. Mellor que catálogo de acusacións, estamos ante un alegato evolutivo (dentro das marxes do posíbel) para sentirse vivo mentres se denuncia a falsidade da vida fácil e espectacular, ese cárcere de ouro e inercia inmóbil.●

”
Son poemas para sentirse vivo mentres se denuncia a falsidade da vida espectacular e fácil”